

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Dansant passat i present

La història. En un indret inhòspit i rural del nord castellà, ara. Mònica, ballarina que viu a l'Argentina, torna a casa per enterrar el pare, es retroba amb la mare i la germana, i amb els conflictes familiars latents. **Les formes.** El fet social d'anar al cinema (fer cua, xerrar, callar) té els seus al·licients. Amb una pel·lícula podem sentir la vida acompanyats. O la seva volàtil (in)consistència. A 'Con el viento', òpera prima de Meritxell Colell (Barcelona, 1983), tenim ocasió de tastar, a distància i de prop, els dèficits personals quan perdem de vista, d'oïda, gust, tacte i olfacte allò que vam rebre del pare, de la mare, de les germanes i germans quan anem al nostre aire. L'encert, el risc de la debutant Colell rau en com dosifica les fragmentades imatges de cossos en dansa, les el·lipsis atmosfèriques (ull viu als canvis de llum naturals) i narratives (la baralla entre les dues germanes, els plors i les danses dins casa i muntanya). Edvard Munch, pintor de l'eixordador 'El crit', sostenia que és impossible explicar un quadre. ¿Passa també amb 'Con el viento'? Cal endinsar-se al casalot i la muntanya en penombra i a cau d'orella per calibrar els sen-

tits. Les correspondències sensorials que dictava Baudelaire. Explicar no urgeix: importa sentir allò que he besllumat i escoltat a les palpentes. Així, entre el documental antropològic i el melodrama rural, la Colell opta per activar l'ull de l'espectador amb imatges impressionistes, atenent la impressió subjectiva de Mònica, la protagonista, que ho filtra tot segons les emocions. Amb afinada decisió argumental, la jove cineasta Colell s'empara en les coreografies

de la ballarina Pina Bausch, adjectivant els encontres i desencontres d'una dona en crisi que malda per expressar-se a favor o contra el vent. Així de físic, de sensorial.

El fons. 'Si partir es morir un poccó', tornar és renàixer.

La imatge. Mònica netejant de pols i de rovell la seva antiga bicicleta.

La frase. 'Eres afortunada por haber compartido este tiempo con ellos', confessa Mònica a la germana. Només ens adonem de la mare i el pare quan són morts.

La recomanació. Els i les cinèfiles sense pressa i amb gust rural, tenen la seva magdalena de Proust en pantalla.

Con el viento

Directora.

Meritxell Colell.

Intèrprets.

Mònica García,
Concha Canal, Ana
Fernández, Elena
Martín. Espanya,
2018. 108'.
Funatic Lleida.